

шите ограждат Трапезица! Всеки миг могат да пламнат огньовете!

Изведнѹж един от тях се плясна по челото, почна да бърше потта от лицето си.

— Голяма новина! Научих я тъкмо преди да тръгна! Бранко се върна ей сега от панаира в Тесалоника. Роберт починал!

— Убили са го! — извикаха всички.

— Не. На връщане от Константиновград, след като получил от папата в Рим пари и насърчения, той се отбил в Ахайа на гости у младия Вилардуен и сестра си Агнес. Там болестта му го нагазила здравата и човекът си заминал. Ех, Бог да го прости! Отървал се и той от позора си...

— Каква болест? — попитаха неколцина — на се е някоя тънка, няма кой прашец в гостбата да му са сложили верните барони?

— Не, не. Той си я получи по своя вина... — всички се спогледаха с многозначителна усмивка — обичаше си Роберт ешмедеметата и от нищо не се отказваше.

— Ами сега? Кой ще стане император на Константиновград? — се обадиха двама трима и отправиха въпросително взор към Александър, който до тогава все бе мълчал. — Тъкмо сгода за кир Тодор Коменен.

— Смъртта на император Роберт ми беше известна още от миналата седмица... — каза бавно севастократорът. — Тя беше всъщност за очакване, този момък се беше отдавна разсипал здравето. Тежка задача предстои на бароните. Няма вече Конон дьо Ветюн, за да стане регент, дорде порастне малкия Бодуен. А на тях трабва повече от всякога мъж с яка десница и мъдър дух.

— От къде ще го вземат? — отвърна Деан. — Такива мъже отдавна няма вече между латинските барони... Това улеснява ламтежите на Ватаци и Комнен... — той поклати глава и хвърли крадешком взор през прозореца. Мнозина сториха същото. Защо се бавеха в Търнов? Какво ставаше там?

Всички усетиха как сърцето им натежа, сякаш ледена топка се